

*"Miehet jotka vihaavat naisia nuorille
– takuuvarma hitti"*

Kirkus Reviews

MICHELLE GAGNON

KUKAAN EI KAIPAA SINUA

WSOY

KUKAAN EI KAIPAA SINUA

MICHELLE GAGNON

Suomentanut INKA PARPOLA

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
DON'T TURN AROUND

Copyright © 2012 by HarperCollins Publishers
Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*,
a division of HarperCollins Publishers

“Persephone, Falling” by Rita Dove, from her poetry book *Mother Love*,
W.W. Norton & Co., New York, 1995. Reprinted by permission of Rita Dove.

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40152-1

Painettu EU:ssa

Taeganille

*Yksi narsissi tavallisten kauniiden kukkien
joukossa, täysin erilainen! Tyttö veti,
kumartui vetämään lujempaa –
kun kauhistuttavissa kimaltavissa vaunuissaan
hän syöksyi maasta ja otti sen, mikä hänelle kuului.
Se on ohi. Kukaan ei kuullut.
Ei kukaan! Tyttö oli harhautunut laumasta.*

*(Muista! Mene suoraan kouluun.
Tämä on tärkeää, älä enää hulluttele!
Älä puhu vieraille. Pysyttele
ystäviesi kanssa. Pidä katseesi maassa.)
Näin helposti kuilu
aukeaa. Jo toinen jalka vajoaa.*

– Rita Dove, ”Persefone lankeaa”

1

Kun Noa Torson heräsi, hän pani ensimmäiseksi merkille, että hänen jalkansa olivat kylmät. Se oli outoa, koska hänellä oli aina yöllä sukat jalassa. Hän avasi silmänsä, ja räikeä valo sai hänet vavahtamaan. Häntä inhotti nukkua valoisassa huoneessa, ja hän oli jopa asennuttanut pimennysverhot asuntonsa ainokaiseen ikkunaan, jottei aamuaurinko koskaan pääsisi häiritsemään huoneessa vallitsevaa hämärää. Kun Noan silmät alkoivat sopeutua valoon, hän yritti saada jonkinlaista käsitystä olinpaikastaan. Hänen päänsä tuntui siltä kuin se olisi paisunut pari kokoa ja joku olisi täyttänyt sen huovalla. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten hän oli päätynyt tähän paikkaan – missä ikinä sitten olikin.

Oliko hän taas nuorisovankilassa? Todennäköisesti ei; oli liian hiljaista. Linnassa kuulosti aina samalta kuin karnevaalien puolivälissä: pamppujen saappaiden jatkuvaa jysähtelyä metalliportaissa, kimeää höpötystä, laverien narinaa ja metalliovien kalahtelua. Noa oli viettänyt posessa riittävästi aikaa tunnistaakseen paikan vaikka silmät kiinni. Hän pystyi yleensä erottamaan jo pelkkien kaikujen perusteella, mille osastolle hänet kulloinkin oli dumpattu.

Hänen tajuntansa reunamille tunkeutui ääniä – ilmeisesti kaksi miestä, jotka puhuivat hiljaa keskenään. Hän yritti nousta istumaan, ja silloin kipu jysähti. Noa vavahti ja rojahti takaisin sängylle. Tuntui siltä kuin rintakehä olisi halkaistu kahtia. Myös käteen sattui. Hän käänsi hitaasti päänsä.

Oikeaan ranteeseen oli teipattu tippa. Letku johti metallilinjasta roikkuvaan pussiin. Ja sänky, jolla hän makasi, oli tehty kylmästä metallista – leikkauspöytä, jonka yllä roikkui kohdevalaisin. Oliko hän sairaalassa? Hän ei tosin haistanut sairaalan hajua – verta ja hikeä ja oksennusta, jotka kampaailivat ammoniakkin löyhkän kanssa.

Noa kohotti kättään: jaderannerengas, se jota hän ei koskaan irrotanut, oli poissa. Kun hän tajusi sen, viimeisetkin lukinseitit karisivat hänen mielestään.

Noa kohottautui varovasti kyynäpäidensä varaan ja kurtisti sitten kulmiaan. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt tällaista sairaalaa. Hän oli keskellä lasista huonetta, joka oli kooltaan silmämääräisesti arvioiden neljä kertaa neljä metriä. Ikkunat olivat huurrelasia, niin ettei hän nähnyt ulos. Lattia oli paljasta betonia. Leikkauspöydän ja tippatelineen lisäksi huoneessa oli siellä täällä pyörillä kulkevia tarjottimia, joilla oli sairaalatarvikkeita sekä koneita. Nurkassa kökötti punainen roskakori, jonka kannessa räikäyi SAIRAA-LAJÄTETTÄ.

Katsoessaan alaspäin Noa huomasi, että hänellä oli yllään kankainen kaapu, jossa ei kuitenkaan ollut sairaalan leimaa. Hän yritti käsittää, missä oli. Ei nuorisovankilassa eikä virallisessa sairaalassa. Hänestä tuntui, että oli paikka mikä hyvänsä, siellä tapahtui ikäviä asioita.

Äänet muuttuivat lujemmiksi; joku oli tulossa. Noa oli viimeisen kymmenen vuoden aikana oppinut puolustamaan

itseään. Hän tiesi olla luottamatta auktoriteettihahmoihin, olivat he sitten poliiseja, lääkäreitä tai sosiaalivirkailijoita. Eikä hän ollut aikeissa luottaa kehenkään nytkään, ei tällaisessa tilanteessa. Hän kampesi jalkansa hitaasti sängyltä ja liukui lattialle. Hän kietoi käsivarret ympärilleen tukahduttaen vavahduksen. Sementti oli hyytävän kylmää, kuin olisi astunut paljain jaloin jäätikölle.

Äänet pysähtyivät aivan huoneen ulkopuolelle. Noa hörsti korviaan ja kuuli pari katkelmaa. ”Menestys... soita hänelle... mitä me... uskomatonta, että me vihdoinkin...”

Viimeinen osio kuului huoneeseen kristallinkirikkaana. Alistuneelta kuulostava miehen ääni: ”Kyllä he sen selvittävät. Tyttö ei ole enää meidän ongelmamme.”

Noa pinnisteli, jotta hänen hampaansa eivät olisi kalisseet, ja silmäili epätoivoisena ympärilleen huoneessa. Parin askelen päässä oli metallitarjotin, jolle oli asetettu erilaisia sairaalatarvikkeita. Hän oli melkein päässyt sen luo, kun ovi huoneen toisessa päässä avautui.

Kaksi leikkaussalikaapuihin pukeutunutta miestä astui kynnyksen yli. Toinen oli laiha valkoinen kundi, jonka kirurginlakin alta tunki pari vaaleaa haiventa kuin otsan yli liimattuina. Toinen lääkäri oli nuorempi ja pönäkämpi latinoheppu, jonka ylähuulta rumensivat harottavat viikset. Noan nähdessään he jähmettyivät paikoilleen. Noa tarttui tilaisuuteen ja hivuttautui lähemmäs tarjotinta.

”Missä minä olen?” hän kysyi. Hänen äänensä kuulosti heikommalta kuin yleensä, ikään kuin hän ei olisi puhunut hyvään toviin.

Lääkärit tointuivat yllätyksestään ja vilkaisivat toisiaan. Vaalea heilautti päätään, ja latino ryntäsi huoneesta.

”Minne hän lähti?” Noa kysyi. Hän oli nyt puolen met-

rin päässä tarjottimesta, lääkäri vajaan metrin sen toisella puolella.

Lääkäri kohotti tyynnyttelevästi käsiään. ”Jouduit hirvittävään onnettomuuteen, Noa”, hän sanoi rauhoittavasti. ”Olet sairaalassa.”

”Ai niinkö?” Noa siristi silmiään. ”Missä sairaalassa?”

”Toivut kyllä täysin. Lievä hämmennys on täysin ymmärrettävää ja odotettavissa.” Lääkäri vilkaisi olkansa yli.

”Millaisessa onnettomuudessa?”

Lääkäri oli hetken hiljaa ja päyili ympärilleen yrittäessään miettiä vastausta, ja Noa tiesi hänen valehtelevan. Hänen viimeinen muistikuvansa oli, kun hän lähti asunnoltaan ja käveli kohti Newton Centren asemaa mennäkseen junalla Bostoniin. Hän oli matkalla alakaupunkiin, josta hänen oli tarkoitus hakea uusi videokortti MacBook Prohonsa. Noa oli kääntynyt oikealle Oxford Roadilla ja ohittanut Weeks Fieldin matkallaan T-junan pysäkille. Intiaanikesän viimeinen lämpö oli tuntunut pehmeältä hänen ihollaan; aurinko oli langettanut säteitään puihin, jotka jo pudottivat raivokkaan oranssin ja punaisen sävyissä leiskuvia lehtiään. Hän muisti olleensa onnellinen. Onnellisempi kuin aikoihin, kenties koskaan.

Ja sitten ei mitään. Kaikki oli pelkkää pimeää.

”Auto-onnettomuus”, mies selitti pieni voitonriemun häivähdys äänessään.

”Minulla ei ole autoa. En käytä edes takseja”, Noa sanoi varovaisesti.

”Tarkoitan, että jäit auton alle.” Lääkäri katsoi jälleen taakseen entistä kärsimättömämmän oloisena. Toinen kuntili oli selvästikin lähtenyt hakemaan apua. Se tarkoitti, että aika kävi vähiin.

Noa kaatui äkkiä eteenpäin ikään kuin pyöritys olisi ottanut hänestä vallan. Lääkäri loikkasi ottamaan hänet vastaan. Yhdellä sulavalla liikkeellä Noa sieppasi skalpellin tarjottimelta ja painoi sen vasten miehen kaulaa.

Hänen suunsa avautui yllättyneeksi O:ksi.

”Sinä järjestät minut ulos täältä”, Noa sanoi painokkaasti, ”tai viillän kurkkusi auki. Älä päästä ääntäkään.”

”Ole kiltti.” Lääkäarin ääni oli käheä. ”Sinä et ymmärrä. Et voi lähteä, tämä on omaksi –”

Kiireiset askelet jymisivät heitä kohti.

”Turpa kiinni!” Noa tyrkkäsi miehen eteensä pitäen terän painettuna tämän kaulaa vasten, kun he astuivat ovesta. Ulkopuolella hän pysähtyi: ei alkuunkaan sairaala, vaan jättimäinen, lentokonehallin kokoinen varasto. Lasihuonetta ympäröivät pahvilaatikoista ja pitkistä, metallisten arkistokaappien jonoista muodostuvat väliaikaiset käytävät.

”Mitä tietä pääsee ulos?” hän sähisi pitäen suunsa lähellä lääkärin korvaa. He olivat melkein samanmittaiset, metri-seitsemänkymmenen kahdeksan, mikä helpotti asiaa.

Lääkäri epäröi ja osoitti sitten oikealle. ”Tuolla on uloskäynti, mutta siinä on hälytys.”

Noa katsoi miehen sormen suuntaan ja äkkäsi kapean käytävän, joka vei oikealle. Hän ohjasi miehen sitä kohti. Joku huusi käskyjä. Kun he pääsivät käytävälle, hän kuuli, kun lasihuoneen ovi paiskautui auki heidän takanaan. Lisää karjuntaa, kun he havaitsivat hänen lähteneen. Kuulosti siltä kuin hänen perässään olisi ollut vähintään tusinan verran ihmisiä.

Käytävä oli pitkä ja kapea. Sen sivustoilla oli lisää pahvilaatikoita, joita oli kummallakin puolen kasattu olkapään korkeudelle asti. Yksi katon loisteputkilampuista välähteli, ja sen sykkivä hehku valaisi heitä. Noa yritti parhaansa mukaan

unohtaa rinnassaan vihlovan kivun sekä paniikin möhkäleen aivan sen vierellä.

Kolmen metrin päässä käytävä kääntyi oikealle. He kääntyivät kulmasta, ja heitä vastaan tuli suuri metalliovi. Se oli suljettu kettingillä.

”Tuossa ei ole hälytintä”, Noa totesi sävyttömästi.

”Minua ei kannata satuttaa”, mies aneli. ”Et voi lähteä. Hän ei ikinä anna sinun mennä.”

Noan vieressä olevan kasan ylimmäinen laatikko ammotti auki. Noa tunki vapaan kätensä sen sisään ja otti riskin vilkaisemalla sisältöä: metallisia alusastioita, ei mitään, minkä avulla hän voisi murtaa riippulukon. Hän oli ansassa. Noan teki mieli karjua ääneen turhautumisesta. Laajan varaston keskellä hänellä oli ollut mahdollisuus paeta. Nyt hän oli rotta labyrintin päässä. Hänellä oli enimmillään muutama minuutti aikaa, ennen kuin he löytäisivät hänet.

”Riisu vaatteesi”, hän käski.

”Mitä? Mutta –” mies änkytti.

”Nyt!” Hän painoi skalpellin syvemmälle miehen kaulaan.

Minuutin kuluttua lääkäri vapisi alusvaatteisillaan, kun Noa astui miehen croceihin ja nosti maskin kasvoilleen. Onneksi juuri tämä heppu oli päättänyt jäädä – latinon kirurginasu ei olisi ikipäivänä sopinut hänelle.

”Sinä et onnistu”, lääkäri sanoi.

Noa kurtisti kulmiaan ja vastasi kahden nyrkin alakoukulla: tempulla, jonka hän oli oppinut kovimman kautta jouduttuaan kerran vastaanottajan asemaan. Isku osui lääkärin leukaan, ja miehen pää nytkähti taaksepäin. Hän mäjähähti maahan tyrkäten mennessään laatikoita. Hän ei noussut enää ylös. ”Negatiivinen asenne on perseestä”, Noa mutisi.

Latinolääkäri ryntäsi yhtäkkiä käytävälle ja jarrutti liu-

kuen heidän eteensä. Noa kurotti kohti vieressään olevaa laatikkoa.

”Jim?” mies kysyi, ja hänen silmänsä laajenivat, kun Noa säntäsi häntä kohti. Juostessaan Noa vei kätensä taaksepäin ja heilautti sitten alusastiaa niin lujaa kuin pystyi. Mies ka-vahti taaksepäin ja kohotti käsivartensa suojellakseen kas-vojaan. Potasta kuului luja, ontto kumahdus, kun se osui miehen ohimoon. Hänen silmänsä muljahtivat taaksepäin, ja hän rojahti maahan toisen lääkärin viereen.

Noa sinkosi takaisin käytävälle ja pysähtyi sen päässä. Hän puristi yhä skalpellia vasemmassa kädessään, mutta oli hyvin mahdollista, että häntä jahtaavilla ihmisillä oli veit-siä, kenties jopa aseita. Varasto oli himmeästi valaistu, mikä oli hänelle eduksi. Se oli myöskin valtava, niin että häntä etsivien ihmisten olisi hajaannuttava. Leikkaussalivaatteet saattaisivat hämätä takaa-ajajia kaukaa katsottuna, mut-ta tempu ei toimisi kauan; he äkkäisivät lääkärit hetkellä millä hyvänsä. Hänen oli löydettävä tie ulos.

Noa hivuttautui eteenpäin pysytellen varjoissa. Hän huomasi aukon vastapäisellä seinällä edettyään suunnilleen kolme metriä: kymmenen metrin päässä oli toinen käytävä. Hän otti riskin – hän saattaisi selvitä käytävän päähän vain huomatakseen, että ovi oli edellisen lailla säpissä. Mutta liian pitkän ajan viettäminen varaston lattialla tiesi itsemurhaa.

Hän siirtyi kohti aukkoa niin nopeasti kuin pystyi toi-voen, että häntä erehdyttäisiin kauempaa luulemaan vaa-leaksi lääkäriksi. Crocsit eivät tarkalleen ottaen olleet ihan-teelliset jalkineet: ne narisivat vasten paljasta betonia, eikä hän kyennyt millään ilveellä juoksemaan ne jalassaan. Oli se kuitenkin parempi kuin avojaloin. Ainakin hänen jalkansa alkoivat vihdoin lämmetä.

Hän oli melkein päässyt toiselle käytävälle, kun joku huusi: ”Hei!”

Noa käännähti hitaasti kannoillaan.

Häntä tuijottava kundi oli suuri ja möhkälemäinen, kuin lapsi, joka oli ahtanut savea ylikokoiseen vartijanpukuun ja läiskinyt jälkikäteen luomukseensa pönäkän nenän ja korvat. Mies piteli oikeassa kädessään asetta.

”Tarkistin jo tuolta”, turvamies sanoi ja osoitti hänen taakseen pistoolinpiipulla. ”Älä haaskaa aikaasi.”

Noa nyökkäsi kiitokseksi toivoen, ettei mies pitäisi hänen puhumattomuuttaan outona. Vartija kalppi kohti seuraavaa käytävää, sitä, jonne hän oli jättänyt lääkärit.

Hän oli aikeissa pujahtaa käytävälle, kun joku ulvoi hallin toiselta puolelta: ”Pysäyttäkää hänet!”

Noa kääntyi ja näki vaalean lääkärin, joka seisoi vastakkaisen käytävän päässä. Miehen paljas iho käytännössä hohti pimeydessä. Hän oli ojentanut käsivartensa ja osoitti syyttävällä sormella Noaa.

Turvamies käännähti häntä kohti otsaansa kurtistaen. Heidän katseensa kohtasivat, sitten Noa pyörähti ympäri ja säntäsi juoksuun.

Peter Gregorylla oli tylsää. Hän vietti useimmat viikonloput Tufts Universityn kampuksella tyttöystävänsä kanssa. Amandalla oli kuitenkin laaja essee kirjoitettavanaan, ja hän oli ilmoittanut Peterille erinomaisen selkein sanankääntein, että kaikenlaiset häirintäyritykset olivat ehdottoman kiellettyjä. Peterin vanhemmat olivat Vermontissa juhlimassa kolmikymmenvuotishäpäiväänsä sellaisessa pseudoaamiais-majoituspaikassa, jollaisia he rakastivat ja jotka erosivat tavanomaisesta hotellista vain sintsikankaan määrässä.

Alkuun Peter oli ollut tavallaan innoissaan – kokonainen viikonloppu itselle ilman että tarvitsi esittää kenellekään mitään. Hän voisi viettää sen netissä monitoroimalla projekteja, jotka hänen hengentuotteensa /ALLIANCE/ oli synnyttänyt. Eilen eräs kroatialainen jäsen oli ilmoittanut, että oli jäljittämäsillään skidin, joka oli postannut kisan polttamista kuvaavan videon. Kyseinen pätkä oli ollut erityisen iljettävä yritys hankkia oma viidentoista minuutin julkisuus, muttei surullista kyllä lainkaan tavaton. Peter oli tosin käynyt sivustolla koko päivän ajan, eikä uusia postauksia ollut tullut. /ALLIANCE/ssa ei ollut juuri ketään. Ehkä kaikilla oli kiire kerätä lepokuplia World of Warcraftiin, hän mietti ja virnisti.

Peteristä oli mukava ajatella näitä valppaita hakkereita lainvartijoina. Maanalainen nettisivusto oli paisunut hurjasti siitä lähtien, kun hän oli vuosi sitten perustanut sen. Kävi ilmi, ettei hän ollut ainoa, jota risoi kaikkialla rehottava tekopyhyys. Heistä oli muodostunut löyhästi yhteen liittynyt hakkeriyhteisö, jolla oli päämäärä: rangaista nettikiusajia, eläintenkiduttajia, seksuaalirikollisia ja kaikkia muita, jotka käyttivät hyväksi heikompiään. Peterin ainoa sääntö oli väkivallattomuus. Hän näki /ALLIANCE/n keinona toteuttaa oikeutta tekemällä pahiksille jäynää, eikä se tähän mennessä ollut osoittautunut ongelmaksi: /ALLIANCE/n ristiretkeläisiksi itsensä laskevat saattoivat muutamalla näppäimen painalluksella pyyhkiä tietyn henkilön luottohistorian olemattomiin tai tuhota tämän yksityisyyden. Ja loppujen lopuksi se oli rutkasti tehokkaampaa kuin turpiin vetäminen.

Peter oli jo kiertänyt talon pariin kertaan sytytellen ja sammutellen valoja hajamielisesti. Kyseessä oli suuri, 370 neliömetrin McKartano, joten puuhaan meni hyvä tovi.

Hän päätyi isänsä työhuoneeseen, lysähti Aeron-tuolille ja kieppui pari kertaa ympäri. Sitten hän nosti jalkansa pöydälle ja nojautui taaksepäin. Vieressä olevasta maisemaikkunasta katsottuna nurmikenttä näytti kauas talosta vyöryvältä mustalta hyökyaallolta, joka pysähtyi ryskyen vasten korkealla kadun varrella huojuvia jalavia.

Oli lauantai-ilta, ja hän oli yksin kotona. Hänen kaverillaan Blakella oli bileet, mutta hän ei oikein ollut sillä tuulella. Peter oli käynyt yliopistobileissä Amandan kanssa, ja lukiolaisten pirskeet olivat sen jälkeen alkaneet tuntua laimealta ajanhaaskaukselta. Mikään ei silti estänyt häntä pitämästä vähän hauskaa yksinkin. Isä säilytti työpöytänsä oikeanpuoleisessa alalaatikossa pullollista kahdenkymmenen vuoden ikäistä bourbonia. Äijä ei huomaisi parin kurlauksen puuttumista.

Peter näpytteli koodin, ja alalaatikko napsahti auki. Isä oli typerä kuvitellessaan, että kolminumeroinen koodilukko onnistuisi pitämään yhtään ketään loitolla. Peter pudisteli päätään avatessaan pullon. Se oli oikeastaan loukkaavaa.

Hän otti huikan ja nojautui jälleen taaksepäin. Joku oli raapustanut etikettiin viestin: *Bob Gregorylle. Arvostan sinua vilpittömästi.* Allekirjoitus oli lukukelvoton; todennäköisesti taas joku ääliö, jolle isä oli syytänyt rahaa saavuttaakseen jonkin kammottavan lopputuloksen.

Isä oli syy siihen, miksi Peter oli alun perin perustanut /ALLIANCE/n. Hänen isänsä nimitti itseään ”yhteiskunnan hyvinvointia edistäväksi investointipankkiiriksi”, jonka Priuksessa oli pakko olla kaikki lisävarusteet, mutta joka ei vaivautunut pudottamaan Pellegrino-pulloaan kierrätysastiaan. Isällä oli tapana työntää tavattoman näyttävästi viiden dollarin seteli kodittoman kundin kuppiin, kun ympärillä

oli yleisöä, mutta kotiin tultuaan hän paineli oikopäätä lahjoittamaan suurimman sallitun summan kampanjaan, jonka tarkoituksena oli pitää kyseinen kaveri jatkossakin kadulla. Eikä Peterin äiti ollut yhtään parempi. Hän oli korkeataksainen puolustusasianajaja, joka vietti aikansa varmistamalla, etteivät Bostonin vaarallisimmat konnat koskaan nähneet vankisellisiä sisältä käsin. Nuo kaksi olivat kuin luodut toisilleen, Peter mietti ja tuhahti päälle. Ei mikään ihme, että he olivat pysyneet kimpussa kolmekymmentä vuotta.

Siitä olikin aikaa, kun hän oli viimeksi tarkistanut, mitä Bobilla oli meneillään, Peter tuumi ja raaputti leukaansa pullonsuulla. Tuskin siitä haittaakaan olisi, jos hän vähän vilkaisisi.

Pullon lisäksi työpöydän laatikossa oli paperipinkka ja kansioita. Peter kaivoi ne esiin, levitti ne työpöydälle ja alkoi sitten selailla niitä. Enimmäkseen tylsää tavaraa: osakekatkauksia, sijoittajatiedotteita, eri hedge-rahastojen esitteitä. Yksi kansio oli muita paksumpi. Hän tunnisti isän huolellisen käsialan välilapussa: AMRF tikkukirjaimilla. Peter kurtisti otsaansa. Hän kävi laatikon läpi suhteellisen säännöllisesti. Tämä oli uusi lisäys.

Hän tutki kansion sisällä olevia papereita: lisää kvartaaliraportteja, kokouspöytäkirjoja jonkinlaisella käsittämättömällä pikakirjoituksella. Isän titteliksi yrityksen virallisen kirjepaperin yläreunaan oli merkitty sekä hallituksen jäsen että taloudellinen neuvonantaja. Ei mikään yllätys – Bob tarttui aina tilaisuuteen liittyä hallitukseen, ja ”taloudelliset neuvonantajat” saivat varmastikin jonkinlaisen rahallisen palkkion.

Peter otti uuden huikan bourbon-pullosta ja silmäili sitä sitten. Jos hän joi vielä lisää, Bob huomaisi. Hän pani korin vastahakoisesti kiinni.

Hän oli aikeissa työntää paperit ja kansiot takaisin laatikkoon ja asetella pullon niiden päälle, kun hän äkkäsi otsakkeen nimeltä ”Projekti Persefone”.

Aika eksoottista finanssialan yritykselle: ne olivat yleensä mieltyneitä ”Maximuksen” ja ”Primidiuksen” kaltaisiin testosteronia uhkuviin nimiin. Peter silmäili sivua, muttei ymmärtänyt kuin sen, että mikä hyvänsä ”Projekti Persefone” olikin, se ahmaisi sievoisen osan AMRF:n jo ennestäänkin merkittävästä vuosibudjetista. Eli suurimman osan.

Jokin nimessä tosin vaikutti tutulta. Peter käynnisti Bobin kannettavan ja naputteli salasanan laatikon ilmaannuttua näytölle: äidin syntymäpäivä, tietenkin. Hän teki pienen nettihaun *Persefonella* ja tajusi, missä oli nimen aiemmin nähnyt. He olivat lukeneet yläkoulussa kreikkalaisista myyteistä. Persefone oli se tyttö, joka oli siepattu ja raahattu Hadekseen, mutta hänen äitinsä oli onnistunut tekemään diilin, jossa tyttö palasi aina puoleksi vuodeksi kerrallaan maan päälle.

Peter nojautui hämmentyneenä taaksepäin tuolissaan. Hänen katseensa osui huoneen toisella puolella olevaan kelloon: lähes puoli kahdeksan, *Sports Center* tulisi pian telkkarista. Bruinsilla oli ollut matsi aiemmin päivällä, ja hän halusi nähdä parhaat palat. Hän mietti, sulkisiko laatikon ja jatkaisi illanviettoa, mutta jokin oli jäänyt kalvamaan häntä. Peter huokaisi ja liu’utti jälleen sormiaan näppäimistöllä tehden perushaun AMRF:stä.

Samaa lyhennettä käytti useampikin järjestö, muun muassa Algalita Marine Research Foundation sekä Americans Mad for Rad Foosball. Kun hän selaili listaa, yksikään ei vaikuttanut yritykseltä, johon Bob olisi vaivautunut sijoittamaan. Peter epäröi, mutta päätti sitten tonkia juttua vähän

tarkemmin. Hän sulki Bobin tietokoneen ja kävi hakemassa oman läppäriinsä.

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua hän oli melko varma siitä, että oli löytänyt oikean sivuston. Näytti siltä, että kyseessä oli jonkinlainen lääketieteellinen tutkimuslaitos, joskin tutkimuksen kohde oli haudattu koodinimien jonon alle. Hän kaiveli vielä lisää, mutta suurin osa yrityksen tiedostoista oli lukittu sellaisten palomuurien taakse, jotka torjuivat hänen ensimmäiset kuvainnolliset yrityksensä heittää köysitikkaat niiden yli. Peter tiesi, että mikäli hänellä olisi riittävästi aikaa, hän pystyisi ohittamaan ne – hän oli aikoinaan hakeroitunut kenenkään huomaamatta Pentagonin, FBI:n ja Scotland Yardin tietokantoihin ihan vain hovin vuoksi. Kysymys kuuluikin, saattoiko mikään, mihin Bob oli sotkeutunut, olla etsintätyöhön uhratun ajan arvoista.

Todennäköisesti ei, Bob päätti. Hän haukotteli ja sammutti tietokoneen.

Minuuttia myöhemmin hänen kotitalonsa etuovi potkittiin rikki.

Noa löysi itsensä täsmälleen samanlaiselta käytävältä minne oli jättänyt lääkärit. Hän juoksi sitä pitkin vartijan askelten jymistessä hänen takanaan. Pian niiden joukkoon liittyi muidenkin takaa-ajajien ääniä. Crocsit läpsähtelivät hänen kantapäitään vasten ja hidastivat hänen kulkuaan. Hän antoi lopulta periksi ja potkaisi ne jalastaan päästessään kulmaan. Ei ollut mitään järkeä pitää jalkoja lämpimänä, mikäli se tarkoittaisi kiinni jäämistä.

Hän vilkaisi taakseen – vartija oli juuri kääntynyt kulumasta läähättäen ja naama tulipunaisena. Aivan hänen edessään näkyivät toiset kaksoisovet. Ei riippulukkoa, vaan ovien yläpuolelle kiinnitetty punainen kyltti, joka varoitti hälyttimestä.

Noa ei välittänyt siitä, vaan työntyi ulos. Hälytin alkoi ujeltaa hänen takanaan.

Ulkona oli ilta alkanut hämärtää. Jääkylmä ilma iski häntä vasten läpäisten ohuen puuvillakaavun. Noa silmäili nopeasti ympärilleen: kyseessä oli jonkinlainen varastoalue. Ränsiestyneen näköiset, tomunväriset rakennukset reunusti-

"RAILAKAS TRILLERI KAIKENIKÄISTEN MAKUUN."

- HARLAN COBEN

Noa Torson herää karussa sairaalavuoteessa tippaletku käsivarressaan ja vartijoita ympärillään. Sijaiskotien epäluuloiseksi kovettama tyttö pakenee vangitsijoiltaan ja joutuu turvautumaan ulkopuoliseen apuun selvittääkseen kehoaan koristavan arven arvoituksen.

Eräänä lauantai-iltana Peter Gregory tarkistaa, mitä hänen tekopyhä isänsä puuhailee koneellaan. Poika ehtii häidin tuskin silmällä salaperäisen projektin tiedostoja, kun kodin etuovi potkaistaan sisään ja mustapukuiset miehet vievät kannettavan mennessään.

Kun Noa ja Peter kohtaavat maanalaisen hakkeriyhteisön kautta, vaikuttaa siltä, että molemmat ovat sohaisseet samaa ampiaispesää.

Mikä pelottavinta: megaluokan datan analysointi jättää tilaa vain äärimmäisen kammottaville tulkinnoille...

Kukaan ei kaipaa sinua on kutkuttavan karmea teknojännäri maailmasta, jossa painajaiset ovat arkipäivää.

Yhdysvaltalaisen Michelle Gagnonin (s. 1971) jännitysromaaneja on julkaistu jo useassa maassa. *Kukaan ei kaipaa sinua* on ollut ehdolla monien arvostettujen nuortentrilleripalkintojen saajaksi ja teosta on verrattu Stieg Larssonin Millennium-sarjaan.

